

Hızladığım Bir Tanrının Sen Ey Ulu Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Eylül 2023

“Yalnızlık

hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümlle yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmiş ve geleceği olmayan, ölümlle yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen...”(Alıntı)

Bir öğreti değilsin sen
Bir öykü asla değil
Hemhal olduğum yalnızlığın kulvarında
Seken bir taş misali
Kâh taçlandırıldığımım
Kâh taşlandığım...

Hibe ettim içimdeki çocuğu
Hazzı büyüktü ölü öfkemin
Sığındığımsa anne duaları
Şiirse aşka namzet
Şehir ölüme tezat bir ayrıcalık sunarken
Bir Hint Fakiri gibi eğri oturdum sözüm ona
Somurtandı içimde taşıdığım yasım
Yasa mahiyetinde odaklandığım
Şu boş ve bakir sayfaya
Aşkın hicretinde doğduğum
Özlemin bataklığında atak geçirdiğim
İrdelenesi ölüm kadar gerçek her şey
Ve de çok ama çok geç
Ölümsüzlük filansa hikâyeye, azizim
Yadı dünün belki de en değerli hazine

Teslimiyetim kadere istifli dosyalar aklın alt çekmecelerinde saklı kayıtlar.

Daha dün gibi nemalandığım yalnızlık
Asla ulaşamayacağım yakası şehrin
Hutbeler ve kubbeler serkeş
Gönül rotamsa nasıl ki ait bir dervişe

Tek geçtiğimdir elbet ölüm ve yalnızlık
Takvası ömrün
İadesi imkânsız artık döşediğim yolların
İade-i itibar ise kaldı başka bahara
Mademki açtık kapısını güzün
Ah, gül yüzlü sevgilimsin sen, biricik gül' üm
Adağım ve azığım ve rızkım
Ant içtiğim üstüne namusumun
Elde ne kaldı ki ondan başka?
Aşkın şiarı iken özlem
Ah, bir de kalanlar gitmeden önce ölsem bir tanem...

Hizaladığım bir tanrısın sen, ey ulu yalnızlık.

Perçemi yok artık gecenin gün ise geçkin bir kadın gibi kabrine koşarken nasıl da patavatsız ve hızlı.

Benzememeye yemin ettim başkalarına simamsa tanıdıkır eşrafın nazarında yitik bir cümleyim ben ve öyküsü yarım kalan yaslı adasıyım zamandan mekândan bağımsız aykırılığımca doz aşımı bir kehanet.

Sevici gölgeler kadar ayıp mıdır söyle yazmak ve yaşamak?

Söyle, zincirlendiğim sandalyemden kalkmak da mı yasaktır yasımla aldığım yaşım ise kabul görmüş bir yasa mahiyetinde içimde saklı o devasa ayraç insanlardan uzak kaldığım kadar kendime yakın kendime düşman içine düştüğüm bir kuyu belki de arzı ve garbı aşkın bilinmeze denk düşen özlemin meali...

Düşkünlüğüm belki de her müşküle düştüğümde meşgule veren yaralı ve eski bir telefonum ben yalnızlığın vakitsizliğin yaslı adada kaç paraya satıldığından da haberim yok iken...

Yandaşım şu zehirli kalem...

Tütün kokan geceye beddua ediyorum aslında içimdeki iklim tekerrür ederken ben azat edilmeyi bekliyorum umarsızca caka satanlara altın tepside sunuyorum yüreğimi ve yağmalanmaya meyyal yandığım kadar yakıyorum yazdığım tüm şiirlerin ucunu ve yangın büyümeye başlıyor:

Her gün bir şiir dikiyorum yakama ama dokunulmazlığı var şiirlerimin ve okunmadığı kadar yalnızlığımca kat çıkıyorum kentsel dönüşüm geçiren yüreğimde mihlanıp kalmış imkansız aşkların ve yalnızlığın taziyelerine eşlik eden o yaşlı ve dul kadının da akıbetini merak ediyorum.

Yalnızlık had safhada.

Yâdım elbet dünüm.

Yârim elbet içimde saklı bir giz.

Aşkın balta girmemiş şiirlerine kılıf geçiriyorum ve benim bir mahlasım yok bir o kadar da çok ismim var dileyen süslüyor ismimi söylerken dileyen küsüyor bildiğim kadar da ölüm için çok erkenken...

Ergen dünyam yasta çünkü içimdeki çocuğu öldürdüm.

Hesap verdiğim kadar da ahvalime ben artık bir anneyim beni defalarca doğuran kadına duyduğum büyük sevginin ve de hüznün telvesiyim...

Bir içimlik olsa da şiirlerim aslında bir ömürlüktür şiirlerin verdiği muhtırası ve işte kapısından kovduğum köylere muhtar olarak atandığım...

Meziyet addedilense asalet elbet sessizliğimde saklı şiirlerim.

Elbet şiirlerimde saklı kendime duyduğum hasretin...

Ve hasretin g/izinde temenni ettiğim kadar ölümün de darası iken kalemimle fink attığım yaşlı rüzgâra da verip verdiğim ve yasıma muhalif iken o ölü çocuk.